

הנדון

(המשך מעמוד 5)

רק גורם אחד חסר במישור ואה זו: אנחנו.

אנחנו, עם מור, החרד מפני השלום כאילו היה שואה שניה, הרואה בנפילת חומות הגטו שלנו ויציאתנו למרחב אי סוף לאומי.

אנחנו המשחקים בקאקא קור אליציוני בשעה שמוחנו נפתח חים שערי שמיים של שלום.

אנחנו הזקוקים לשלום כמו אוויר לגשימה, השוקעים בלעדיו בפשיטת גל כלכלית, בנידוד מדיני, בפיגור מדיעי וטכנולוגי, בניזון חברתי ובסיכון כושרנו הצבאי.

מנהיגינו מתחבטים איך להחזיר את הגלגל אחורה, איך למקש את נתיבי השלום, איך למנוע בעד אשף' להת' מתן.

משוגעים.

מחשבים באופן קרחני אלטרנטיבי, משהו שייראה כמו יוזמה ישראלית, ושימנע את הצורך בהידברות עם אשף'.

מחשבים חלופה, מחשבים וי-אין.

האופציה הירדנית" מתה. גם הקדושי-כור' הוא בכבודו ובעצמו אינו יכול להחזירה לחיים — אולי מפני שמעולם לא חיתה, אלא משל היתה. ה"אוטונומיה" התפגרה מזמן. אין פלסטיני בעולם שיסתפק בקאריקטורה זו של עצמאות, כאשר החזון של עצמאות-אמת, בדמות הרגל הלאומי הפלסטיני, מונף מעל לכל עמודי חשמל, בידי צעירים המסכנים לשם כך את חייהם.

עבשו מישור חולם על בחי' רות בשטחים הפלסטיניים, וי-ניהול משאומתן עם ההנהגה שתיבחר, בתנאי שהאינתיפא' דה תיפסק לפניכן.

רעיון גאוני. מה משמעותו?

אם הכוונה היא שתקום הנהגה כלי אשף', נגד אשף', הריזה חלום באספמיה.

הרעיון שהציבור בשטחים אלה, ש' ראה זה עתה את מנהיגו הנערץ וזכה במחאות-הכפיים של העולם כולו ובכי רכה אמריקאית, ידיה אותו — זהו רעיון משוגע.

הרעיון שהעם המתקומם וי-פסיק את התקוממותו, בניגוד להוראת אשף' — זהו רעיון מז' שוגע.

יתכן שהכוונה היא מחוכמת יותר: שתקום הנהגה הנאמנה לאשף', שתי-הל בשלב הראשון את המשאומתן לי-מען אשף' ועל-פי הוראות אשף', ושהי-אינתיפאדה תופסק באותו זמן על-ידי אשף'.

זה לא משוגע. אבל זה די טיפשי. **כי אז נשאלת השאלה: למי זה טוב? למה זה טוב?**

רק אדם אחד בעולם שחתימתו תחייב את העם הפלסטיני, על כל חלקיו, בארץ ובחול' — וזהו יאסר ערפאת.

האינטרס החיוני של ישי-ר אל מחייב את הבאת ערפאת לשולחן המשאומתן, כדי שי-הוא יתחייב, כדי שהוא יהי-תובם.

שהרי אנחנו נשלם מחיר יקר למען השלום. כבר עתה ברור לגמרי מה יהיה המחיר הזה: כל השטחים שכבשנו בי-1967. אנחנו נצא מהם. לא תהיה כרי-רה.

רק ערפאת יכול לקבל על עצמו את ההתחייבות האמיתית והמחייבת לתשי-לום התמורה הפלסטינית: שלום, כי ייחון, דריקום, גבול פתוח, שכנות טובה כבעול.

מי שמציע לזוותר על זה, לי-שחרר את ערפאת מההתי-חיבות, להסתפק בהסכם עם-מנהיגי-מישנה, שאפשר להתי-כחש להם בכל עת — בוגד בי-אינטרס הקיומי של ישראל.

אבל זהו מה שמציע עתה אצלנו על-ידי חכמי-הרוח. במיקרה הטוב ביותר. עם משוגע.

ברחוב, בישראל, יכולים אולי להגיד זה ערבי. או אני הולך לצבא, רוצה להיות חלק מהמדינה, ואז בא המפקד ואומר: תרביצו! לפני שבועיים היה כאן קצין אחד, אמר: תכסחו! ואני רוצה להיות בסדר. עכשו אתה בא ואומר לי: אל תרביצו! וואלה, תאמין לי, אני בעד להחזיר שטחים, אבל מה אני יכול לעשות?!"

ואז אמרתי לו: זה המצב. אנחנו צריכים להמשיך להיות בני-אדם גם במצבים קשים. כאן אין שיטה מסויימת. אי-אפשר להגיד: צריך להרביץ, צריך להרוג, או כל דבר אחר, אלא פשוט לשקול כל עניין לגופו, להחליט כל הזמן מחדש איך לנהוג. וזה גם היפה שבמצב, שלכל אחר מאיתנו ניתנת האפשרות להחליט כיצד להגיב.

אפשר לדפוק על רלת של תושב באמצע הלילה, בבת הרובה, תוך קלי לות וצעקות, ובכי תינוק, או שאפשר לדפוק על הרלת באצבע, להגיד: תפתחו בבקשה, והתוצאה תהיה אותו הדבר, ולפעמים אפילו מהירה יותר.

אלי דותן, תעלום הח'.

סלרוט מטפל באמצעות "העברת אנרגיה", ותאר לעצמו שאנחנו ריבוע, אשר הופך לקוביה...

זו אנרגיה עומדת, עצורה: כריאות זו אנרגיה בתנועה.

"לחתוך מים בסכין"

האנרגיה במחנות הפליטים כרי צועת-עוה היא חסומה ועצורה, אין לרברים לאן לזרום, אין אפשרות להתי-פתח ולגדול לשום כיוון. זוהי שינאה תהומית, אשר מוחשת לך באבנים, בקללות, במבטי-איכה ופחד — מאה אחוזים של שינאה. להיות שם, לקלוט אנרגיה ולשלוח אותה אל התושבים — זה היה לגביי תוויה חזקה מאוד. זה היה כמו לחתוך מים בסכין. רגע אחד של אור, ואחרי-כך שוב חשיכה.

אנשי היחידה היו נבוכים מהמצב. היו כאלה שרצו להגיב בחזוקה, אחרים טענו שיש להימנע מעימות, וצריך לעבור באלגנטיות בין מצבי-הלחץ הי-שונים. לאט-לאט התחלתי לשמוע קו' לות מהוססים בקשר.

היתה לי הרגשה שמצלים את ההתי-אפקות שלנו, או מבינים אותה לאי-נכון. שאגת שינאה בלתי-פוסקת התי-חילה לחדור לנשמתו — מהבוקר עד הלילה, מעוצר עד עוצר, ילדים בני 3, 5 ו-10, מוסתים על-ידי מפחידים מיק צוענים, אשר הסירו כל רסן, ונתנו להם את האפשרות לפרוק כל עול, כל סממן של ציוויליזציה.

הקללות חזרו על עצמן: מאנאיקי-הומי: הן לא פגעו בי אישית, ולא ראייתי כל צורך להגיב עליהן, אבל שאגת השינאה הממשכת עוררה בי תחושה של הרס כל ערכי-תרבות, כל קוד אנרי-ש, כל הסכמה בין בני-אדם.

כאחת הפעמים, כאשר שמעתי את החיילים נקשר ממקשים עזרה, גמלה בי ההחלטה שהגיע הזמן לפעול, לדרת מכלי-הרכב, לרוץ לסימטות, לגרש את המפגינים, להכניס את כולם הביתה.

פתאום הבנתי שמדובר כאן במי-שחק, המעניין אותם יותר מכדורגול. זה היה המישחק הלאומי שלהם. אבל אנח-נו, שעמדנו מולם, יורעים לשחק טוב מהם. העובדה שזה מישחק בחיים ובי-מוות היתה משמעותית, אולי, לחלק מהמשתתפים, אבל כאן, בנוצרי-הת, תעלות-הכיוון והחולדות, החיים לא משחקים תפקיד גדול.

לתדרבה ראיתי, אחרי הפעם הראי-שונה שבה הגברנו מהירות והתחלנו לפעול, שהתושבים המקומיים היושבים בקרנות-הרחוב איבדו את הבעת האדי-שות הקבועה על פניהם, וכמעט שהתי-חילו למחות לנו כפיים. ארבעה חבריה-חובשי-כיפה שהיו איתי, והיו מרוכאים הרבה זמן בגלל שלום-עכשויוניק שי-כמוני, רצו איתי בכל הסימטות. רצנו אחרי המסיתים, מעל חומות, על גבי הדיונות, במסיתים, בכל מקום שבו היה. היו המסיתים הבינו שזה מסוכן לפעול נגדנו. הם אף פעם לא ידעו מאיפה נבוא להם.

ההתלהבות אחזה בכולנו. המועקה ירדה מן הלב, פתאום היתה דרך לפי-עול. ברגע שנתפס שבו, שקלנו אם לקחת אותו בשבי. ברוב המיקרים הסי-תפקנו בהפחדה. ידענו שברשי 4000 עצוי

סלרוט עם אשתו ושני הילדים הרגשתי כאילו מרביצים לכן שלי'.

אפשר להגיב על הפגנה בירידה מכ-לי-הרכב, ריצה לסימטות, איגופים, תפישת המסיתים או שאפשר לירות כדורי-גומי לתוך ההמון. במיקרה הראי-שון התוצאה תהיה פיזור ההפגנה. בי-מיקרה השני — זה יהיה כמו הוספת שמן למדורה.

ואז שומעים שחיילי צה"ל הוקפו כטבעת של מתפרעים, ונאלצו פלס את דרכם באש חיה. ההבדל בין שתי האפשרויות הוא: במיקרה הראשון עוברים בתריצות, ביוזמה ובשכל; במי-קרה השני — בחוסר-מחשבה וברישי-עות.

כמו שמפקד-הפלוגה שלי סיכם: צריך ללכת כשיד אחת על ההרק ויד שניה על הלב.

הפלוגה התגבשה באופן יוצא-מך הכלל, לא היו השתמויות, כל אחד עשה את תפקידו ברצון. אנשים עברו קשה, עזרו זה לזה. זה הפך לשיגרה: אוכלים ארוחת-צהריים, בידיעה שאח-רי המיץ עולים על כלי-הרכב והולכים לחתוף אבנים. האנשים כבר לא התרגשו, המתח כבר לא גירה אף אחד. היציאה הביתה היתה בשבילי חוויה מדהימה: לראות שדות-כחותנה, דוכני-פירות, את בנות-אחותי לא מקללות, נהג טקטי בתל-אביב שמתרגש משעות כמו פקק, עיר מבלה, כל העם מסתלבט על החוף, כאשר באונויים עוד מהרי-הדים קולות-הנפץ, השאגות והקללות. מרהים לראות איך שני עולמות שונים כלי-כך זה מזה נמצאים כלי-כך קרוב זה אל זה.

עוד ארבעה חודשים אני שוב שם.

נעמי רון

הגיע, אני העברתי לידו את השבוי הפצוע, ורצתי לחפש את החייל הדרווי. תפסתי אותו לשיחה, אמרתי לו ש' לא ירגיש את עצמו נבגד, שאני לא חושב שיש טעם להמשיך להרביץ, אפילו אם השבוי היה מאוד לא-בסדר. עכשו הוא במחנה, נמצא במעצר, ואין טעם להמשיך במכות.

הדרווי אמר לי: "תראה, בוא נדבר דוגרי, אני מדבר ערבית. אם אני הולך

ריס נקציעות הם מיכסה מספקת. ברגע שהתחלנו לפעול, התחלתי שוב לעצור את החבר'ה ולהרגיע אותם. בקטעים מסויימים.

להרביץ או לא להרביץ

צה"ל, לרעתי הוא צבא מאוד מור-טרי. אני לא יודע אם יש עוד צבאות בעולם, אשר היו עומדים בפני גירויים כאלו — עלבונות, פגיעות והיו מצליחים להתאפק עד כדי כך, ולהרגיע את המצב.

הגיע הזמן שנפסיק להתבנייש בי-צה"ל, ונתחיל להעלות על נס את הי-מוסריות וטוהר-ההנשק אשר קיימים בו, במקום לטפל רק בחריגים שליליים. לעומת זאת, האינתיפאדה, בניני, היא כיוון למין האנושי. כל מי שלוקח חלק בשליחת ילדים בני 3 שיילחמו בשבילו, מסתתר בבית ומיתמם אחרי-כך, לא זוכה להערכתו, ולא יזכה בני-צחון.

אירוע נוסף: כוח מסויים שלנו הביא שבו למחנה. אנשי הכוח התאכזרו אליו, והיכו אותו. אני ועוד כמה חבר'ה רצנו מיד למקום האירוע, הפסקנו את המכות ולקחנו מהם את השבוי. בכנסתי עם השבוי לאוהל, אמרתי לו לשכב והתחלתי להרגיע אותו, לטפל בו. הוא התפתל מכאבים, ואני הסברתי לו ש' הוא יכול לבכות, לצעוק, להוציא את הכאב.

מן הצד שמעתי חייל דרווי, שהסי-תלק מן המקום תוך כדי סינון בין שיניו — איך מפנקים אותם אלה. החובש

אבק, זבובים, סירחון
שינה: באוהלים.
אוכל: בנימצום, בעיקר לוף מטונג וסלט.
שתייה: מיץ מתרכיז, קפה דלוח.
מיקלחת: לא תמיד יש מיים.
בגדים נקיים: בנימצום.
סביבה: אבק, זבובים, סי-רחון.
ריחור מצב: כאשר נשאל מפקד-היחידה מה נשמע בי-נוצריאת ובאל-בורייג', הוא נהג לענות: "אבנים, שיגרתו."